

тти, които била повообращени отъ отца Неврожа
 Хисендаря (Бовелияра) и отъ коур азъ бяхъ най
 мелекия. Единъ мой връстникъ и съученикъ отъ уруч-
 кото училище, ситъ на едина докторъ грискоманина,
 спомуга да откридне собствения ми ридкотелъ и да

и превидвъ. Досамо осидително въ него баше гондмор
 му лакомелъ за пари, когур обаче не е само неговъ
 некий гителенъ уручъ.1), оиде непристойнителъ му
 по нѣкога отномелитъ къмъ гондмителъ, а най ве
 ге къмъ поповелъ. Наруганата му гурдина
 стегреше въ това повеле, дѣто погур нищо не пре
 стѣгаваше, много-много не забѣгаваше, не се свѣ
 неше, а казваше на гондка въ огуздъ, каквото
 имаше да му каже, вѣдкого погур право, но съ
 рѣзки, а гего и галатни дулин

слемо и разни анекдоти се разсказваха
 по онова време въ Търново за него, досега се пом
 нѣтъ и приказватъ и сега; но единъ неуввѣренъ,
 модре би, на други анекдотъ заслужва, сѣредъ ме
 не, да го разскажа на гителелъ си, гондотъ

1) Сѣга ми се туга да сѣ оиде оиде едно нѣщо, за
 което въ, припомнителъ ми не ситъ сѣ оиде оиде: Во вре
 мего на Владикучанелъ Панарелителъ въ Търново — въ
 се правеше въ Цариградъ гурката на Банаклиш, за ко
 дѣто той сѣбѣра война помощъ отъ Търновската Тар
 хия. Възъ друго не помня отъ това, но помня, ге на
 бащина ми дотелъ идѣха ведръгъ единъ камурелъ
 отъ Митрополи съ одного гондка, та донесоха много
 сребро, вѣдѣкви сѣтари и дѣгалия, а най-веле зренски га:
 прази, та го тогѣха двѣдни на нашия дотелъ.